Dosarul: nr.2rc-174/24 Judecător: Diana Tricolici
2-24045578-02-2rc-30052024

D E C I Z I E

11 iulie 2024 mun. Chişinău

Colegiul Civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chişinău

în componentă:

Președintele ședinței, judecătorul Marina Anton

Judecătorii Olga Cojocaru și Ala Malîi

examinând fără participarea părților recursul declarat de *****. în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de ***** către S.R.L. „Pure Success", privind încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 aprilie 2024, prin care cererea de asigurare a acțiunii s-a respins,

c o n s t a t ă :

La data de 23 aprilie 2024 avocatul Selchin Igor, acționând în interesele reclamantului ***** s-a adresat în instanța de judecată cu cerere către S.R.L. „Pure Success", solicitând încasarea datoriei în mărime de 638 251, 65 lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

La aceiași dată, reprezentantul reclamantului *****, avocatul Selchin Igor a depus cererea de asigurare a acțiunii prin care a solicitat aplicarea măsurilor de asigurare, prin aplicarea sechestrului asupra mijloacelor bănești, bunurilor mobile și imobile care aparțin pârâtului în limita valorii acțiunii.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 aprilie 2024, cererea de asigurare depusă de avocatul Selchin Igor în interesele reclamantului *****, a fost respinsă.

La data de 14 mai 2024, avocatul Selchin Igor în interesele reclamantului ***** a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 aprilie 2024, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unei noi decizii sub formă de încheiere, potrivit căreia cererea de asigurare a acțiunii să fie admisă în sensul formulat.

În motivarea recursului a invocat că, încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 aprilie 2024 contestată este neîntemeiată, ori, respingerea cererii avocatului Selchin Igor în interesele reclamantului ***** cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii este una ilegală și nejustificată din punct de vedere a circumstanțele cauzei.

Prin cererea de recurs recurentul indică că instanța de fond eronat a considerat că cererea de asigurare a acțiunii depusă de reclamant/recurent nu este argumentată și justificată cu existența indicilor că neaplicarea masurilor de asigurare ar face imposibilă executarea unei eventuale hotărârii după cum statuează prevederile art.174 CPC, or, instanța de judecată nu a ținut cont de faptul că acesta a prezentat suficiente probe și argumente privind necesitatea

aplicării măsurilor de asigurare prin faptul că pârâtul se eschivează cu rea credință de la compensarea prejudiciului, care este unul cert și exigibil.

Concomitent invocă recurentul că, la caz, se constată existentă o prezumție legitimă dincolo de orice dubii rezonabile că neasigurarea acțiunii ar face imposibilă executarea unei eventuale hotărâri de admitere a pretențiilor reclamantului, ori, valoarea creanței, precum şi acțiunile/inacțiunile pârâtului permit a concluziona iminența sechestrului asigurator.

Consideră recurentul justificată necesitatea aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii, or starea de fapt şi de drept derivată din lucrările dosarului, permit a concluziona dubii rezonabile privind posibila înstrăinare a activelor astfel încât o eventuală hotărâre judecătorească ar rămâne neexecutată.

La fel, derularea procedurilor judiciare dispută de încasare a unei creanțe, necesită acțiuni de conservare a bunurilor până la o soluție a instanței/sau executare a hotărârii favorabile, or, oricare modalitate de înstrăinare, ar face imposibilă executarea unei eventuale hotărâri judecătorești favorabile reclamantei.

Prin urmare, consideră recurentul că, în vederea asigurării acțiunii este absolut necesară aplicarea sechestrului asupra mijloacelor bănești, bunurilor mobile şi imobile care aparțin pârâtului în limita valorii acțiunii.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) CPC, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității şi fără participarea părților.

Studiind recursul declarat şi materialele pricinii, Colegiul consideră recursul ca fiind neîntemeiat şi pasibil de a fi respins din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 427 lit. a) CPC, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Colegiul a stabilit că, ***la data de 23 aprilie 2024 avocatul Selchin Igor, acționând în interesele reclamantului*** ***** s-a adresat în instanța de judecată cu cerere către S.R.L. „Pure Success", solicitând încasarea datoriei în mărime de 638 251, 65 lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

La aceiași dată, reprezentantul reclamantului *****, avocatul Selchin Igor a depus cererea de asigurare a acțiunii prin care a solicitat aplicarea măsurilor de asigurare, prin aplicarea sechestrului asupra mijloacelor bănești, bunurilor mobile și imobile care aparțin pârâtului în limita valorii acțiunii.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 aprilie 2024, cererea de asigurare depusă de avocatul Selchin Igor în interesele reclamantului *****, a fost respinsă.

La data de 14 mai 2024, avocatul Selchin Igor în interesele reclamantului ** a declarat recurs*** împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 aprilie 2024, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unei noi decizii sub formă de încheiere, potrivit căreia cererea de asigurare a acțiunii să fie admisă în sensul formulat.

În conformitate cu prevederile art. 5 CPC, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanța de judecată în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile şi interesele legitime.

În același timp, Codul de procedură civilă prevede că tratatele internaționale au prioritate față de legislația internă şi cer judecătorilor să aplice direct prevederile tratatelor internaționale. În acest sens, sarcina primordială cu privire la aplicarea prevederilor

Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăților Fundamentale revine instanțelor naționale.

Astfel, la judecarea cauzelor, instanțele de judecată trebuie să verifice dacă legea sau actul, care urmează a fi aplicate şi care prevede drepturi şi libertăți proclamate de Convenția Europeană, sânt compatibile cu prevederile acesteia.

În caz de incompatibilitate, instanțele judecătorești vor aplica direct prevederile Convenției Europene, despre acest fapt fiind menționat în actele judecătorești de dispoziție pronunțate.

Colegiul Civil reține că instanța de recurs, potrivit regulilor unui proces echitabil, reţinându-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însușirea motivelor instanței inferioare. (Hirro Balani c. Spaniei, nr. 18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

În baza art.10 alin.(1) Cod civil persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credință se prezumă până la proba contrară.

Potrivit art.11 alin.(1) Cod civil buna-credință este un standard de conduită a unei părţi, caracterizată prin corectitudine, onestitate, deschidere şi luarea în cont a intereselor celeilalte părţi la raportul juridic.

În contextul pretențiilor deduse judecării instanţa de recurs reține că în temeiul art.15 alin.(1) Cod civil apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară.

În temeiul art.16 alin.(1) Cod civil apărarea dreptului civil se face, în condiţiile legii, prin:

a) recunoaşterea dreptului;

b) restabilirea situaţiei anterioare încălcării dreptului şi suprimarea acţiunilor prin care se încalcă dreptul sau se creează pericolul încălcării lui;

c) constatarea sau, după caz, declararea nulităţii actului juridic;

d) declararea nulităţii actului emis de o autoritate publică;

e) impunerea la executarea obligaţiei în natură;

f) autoapărare;

g) repararea prejudiciului patrimonial şi, în cazurile prevăzute de lege, a celui nepatrimonial;

h) încasarea dobânzii de întârziere sau, după caz, a penalităţii;

i) rezoluţiunea sau modificarea contractului;

j) neaplicarea de către instanţa de judecată a actului ce contravine legii emis de o autoritate publică;

k) alte căi prevăzute de lege.

În temeiul alin.(2) al aceluiași articol metodele de apărare prevăzute la alin.(1) pot fi invocate dacă sânt întrunite condiţiile stabilite de lege şi, după caz, de actul juridic pentru aplicarea acestora.

Potrivit art.13 alin.(1) Cod civil niciun drept subiectiv nu poate fi exercitat predominant în scopul de a cauza altei persoane un prejudiciu sau a-i dăuna în alt mod (abuzul de drept).

Alin.(2) indică că în cazul abuzului de drept, instanţa de judecată, ținând cont de natura şi consecinţele acestuia, refuză titularului în apărarea dreptului subiectiv exercitat abuziv sau, după caz, îl obligă la încetarea exercitării abuzive.

În conformitate cu prevederile art.174 alin.(1) CPC, la cererea participanților la proces, judecătorul sau instanţa dispune în aceeași zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

În conformitate cu prevederile art.175 alin.(1) CPC, în vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept:

a) să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane;

a1) să noteze acţiunea, în registrele de publicitate prevăzute de lege, în raport cu drepturile pârâtului;

b) să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte;

c) să interzică altor persoane săvârșirea unor anumite acte în privinţa obiectului în litigiu, inclusiv transmiterea de bunuri către pârât sau îndeplinirea unor alte obligaţii faţă de el;

d) să suspende vânzarea bunurilor sechestrate în cazul intentării unei acțiuni de ridicare a sechestrului de pe ele (radierea din actul de inventar);

e) să suspende urmărirea, întemeiată pe un document executoriu, contestat de către debitor pe cale judiciară.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează că, judecătorul sau instanţa dispune, la cererea participanților la proces, aplicarea şi a altor măsuri de asigurare a acţiunii care să corespundă scopurilor specificate la art.174. Pot fi admise concomitent mai multe măsuri de asigurare a acţiunii dacă valoarea bunurilor sechestrate nu depășește valoarea acțiunii.

Totodată, Colegiul reiterează şi prevederile art.177 alin.(1) CPC, care reglementează expres, că cererea de asigurare a acțiunii urmează să conțină motivele şi circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii.

În conformitate cu art.118 alin.(1) CPC, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor şi obiecțiile sale dacă legea nu dispune altfel.

Pornind de la normele legale care reglementează asigurarea acțiunii, Colegiul constată că această instituție este condiționată prioritar de justificarea scopului acestei măsuri.

În sensul normei enunțate este de înțeles că instanța urmează să stabilească necesitatea aplicării măsurilor de asigurare. Această necesitate poate rezulta din pericolul de dispariție, degradare, înstrăinare sau risipire a bunului, proastă administrare a averii etc. De asemenea, la aplicarea măsurilor de asigurare sau neaplicarea acestora, este necesar de verificat raționalitatea şi temeinicia cerințelor solicitantului despre aplicarea măsurilor de asigurare, probabilitatea cauzării unui prejudiciu solicitantului în cazul neaplicării măsurilor asigurătorii.

Drept urmare, examinând cererea de asigurare a acțiunii, este important, în fiecare caz concret, să fie verificat obiectul și temeiul acțiunii principale, să fie determinată natura litigiului, verificate argumentele reclamantului referitoare la acțiunile cu rea credință ale

pârâtului de înstrăinare a bunurilor, care ar putea pune obstacole în privința executării viitoarei hotărâri judiciare.

Totodată, este necesar de stabilit asigurarea unui echilibru între interesele părților interesate, precum şi în ce măsură modalitatea de asigurare a acțiunii solicitate în corelație cu obiectul acțiunii înaintate şi dacă aceasta va asigura realizarea de facto a scopului măsurilor de asigurare.

Colegiul reține că potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, legislația națională, trebuie să indice cu o claritate rezonabilă, scopul şi modalitatea de exercitare a discreției relevante acordate autorităților publice, pentru a asigura persoanelor nivelul minim de protecție la care cetățenii au dreptul în virtutea principiului preeminentei dreptului într-o societate democratică (hot. CC nr. 26 din 23.11.2010, hot. CC 12 din 14/05/2015). Or, într-un stat democratic de drept protejarea şi promovarea drepturilor şi libertăţilor omului, constituie un principiu fundamental, deziderat suprem (hot. CC nr. 241/29 din 27.12.2004).

Colegiul Civil, analizând legalitatea și temeinicia încheierii contestate, reține că instanța de recurs, potrivit regulilor unui proces echitabil, reținându-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însușirea motivelor instanței inferioare. (Hirro Balani c. Spaniei, nr. 18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit motivării încheierii contestate, instanța de fond a ajuns la concluzia că reclamantul nu a justificat și nici nu a administrat probe, care să impună aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii.

Drept consecință, instanța a conchis că nu poate constata că există un pericol real și iminent de producere a unor prejudicii pentru reclamant în cazul neaplicării măsurilor de asigurare.

Raportând prevederile acestor norme la circumstanțele speței, Colegiul conchide că prima instanță corect și întemeiat a concluzionat că cererea de asigurare a acțiunii înaintată de avocatul Selchin Igor în interesele reclamantului ***** este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Or, reclamantul *****, reprezentat de avocatul Selchin Igor, având obligația pozitivă a probațiunii în instanță nu a prezentat, în sensul art. 118 alin. (1) CPC, probe concludente şi admisibile, care să dovedească faptul că neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești, în cazul unei eventuale soluții de admitere a acțiunii.

Argumentele recursului precum că prima instanță greșit a respins cererea privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii prin neaplicarea sechestrului asupra bunurilor sau pe mijloacele bănești, care aparțin cu drept de proprietate a pârâtului S.R.L. „Pure Success” în limita valorii acțiunii nu pot fi reținute. Or, reclamantul a înaintat cerințe de aplicare a sechestrului asupra bunurilor și pe mijloacele bănești, ce aparțin cu drept de proprietate a pârâtului fără a invoca, argumenta şi justifica existenta indiciilor, că neaplicarea măsurilor respective ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești, după cum statuează art.174 CPC, adică argumente justificative în care rezidă necesitatea aplicării măsurilor de asigurare, şi anume, ce ar rezulta din pericolul de dispariție, degradare, înstrăinare sau risipire a bunului, proastă administrare a averii etc., eventuale indicii referitoare la acțiunile cu rea-

credință ale pârâtului de înstrăinare a bunurilor, care ar putea pune obstacole în privința executării viitoarei eventuale hotărâri judiciare.

Argumentele reclamantului precum că există dubii rezonabile privind posibila înstrăinare a activelor va duce la faptul că o eventuală hotărâre judecătorească ar rămâne neexecutată fără a fi prezentate în acest sens probe pertinente și admisibile prin prisma art.118 în coroborarea cu art.121-122 CPC, nu atestă argumentele și indiciile enunțate.

Reieșind din situația de fapt enunțată raportată la textele de lege enunțate, se concluzionează că cerințele enunțate de asigurare sunt nemotivate în fapt, nefiind indicate careva motive plauzibile, prin urmare, fiind calificate drept neîntemeiate şi pasibile de a fi respinse.

Totodată, ținând cont de faptul că temeiurile asigurării acțiunii nu sânt enumerate expres în art.174 CPC, urmează ca judecătorul să stabilească necesitatea aplicării măsurilor de asigurare. Această necesitate poate rezulta din pericolul de dispariție, degradare, înstrăinare sau risipire a bunului, proastă administrare a averii etc. Prin urmare, examinând cererea de asigurare a acțiuni, instanța urmează, în fiecare caz concret, să verifice obiectul şi temeiul acțiuni principale, să determine natura litigiului, să verifice argumentele reclamantului referitoare la acțiunile cu rea-credință ale pârâtului de înstrăinare a bunurilor, care ar putea pune obstacole în privința executării viitoarei hotărâri judiciare.

Distinct de cele menționate se va reține drept corectă şi mențiunea instanței de fond că, la caz nu s-a demonstrat nici eventuala posibilitate de prejudicii prin neaplicarea măsurilor de asigurare şi că toate afirmațiile recurentului cu privire la rea-credință a pârâtului și la necesitatea aplicării acestora sunt declarative şi neprobate, pe când, în sensul art.177 CPC este de înțeles că, cererea de asigurare a acțiunii urmează a fi motivată, indicându-se în aceasta motivele şi circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii.

Ba mai mult, în caz de emiterea unei încheieri de admitere a aplicării sechestrului asupra bunurilor indicate instanța de judecată riscă să se expună asupra fondului cauzei.

Reieșind din situația de fapt enunțată raportată la textele de lege enunțate, se concluzionează că cerințele enunțate de asigurare sunt nemotivate în fapt, nefiind indicate careva motive plauzibile, prin urmare fiind calificate drept neîntemeiate şi pasibile de a fi respinse.

Astfel, încheierea contestată este adoptată în conformitate cu normele de drept procedural care reglementează acțiunile instanței la acea fază a procesului şi cu aprecierea completă a tuturor probelor și a circumstanțelor referitoare la temeiul de asigurare a acțiunii - motiv pentru care, Colegiul civil o considerată legală şi întemeiată, iar recursul declarat este unul neîntemeiat.

Or, principiul preeminenței dreptului, inserat în preambulul Convenției Europene şi Statutul Consiliului Europei, constituind în același timp atât un important impuls la adoptarea Convenției (Golder c. Regatului Unit al Marei Britanii, nr.4451/70 din 21.02.1975, par.34, f.d.30), cât şi parte integrantă a Convenției în conformitate cu prevederile art.31 alin.(2) al Convenției de la Viena, nu poate fi neglijat la soluționarea pricinilor civile potrivit prevederilor art.12 CPC.

În temeiul dispozițiilor art. 1 alin. (3) al Constituției Republicii Moldova, în lumina interpretărilor date în jurisprudența constantă a Curții Constituționale, (hotărârea Curţii Constituționale nr.2 din 19.01.1998, publicată în Monitorul Oficial nr.12-13/8 din 19.02.1998), una din caracteristicile constituționale ale statului de drept o constituie

obligațiunea statului, autorităților lui publice, instituțiilor, persoanelor oficiale de a activa în limitele atribuțiilor lor stabilite de Constituție şi Legi, iar instanța de judecată nu constituie o excepție în acest sens.

În continuarea ideii prefigurate, conducându-se de prevederile art. 9 CPC, Colegiul Civil reține rolul diriguitor al instanței de judecată în organizarea şi desfășurarea procesului, pe principiile de contradictorialitate şi egalității părților în drepturi, art.26 CPC, motiv din care exonerarea limitarea nejustificată a unui participat la proces în drepturile procesual-legale, ar reprezenta în esență o favorizare nejustificată a celuilalt participant la proces, în frauda regulilor unui proces echitabil.

În contextul celor expuse, Colegiul Civil constată justețea concluziei instanței de fond de respingere a cererii de aplicare a măsurilor de asigurarea acțiunii, deoarece, după cum s-a indicat mai sus, cerințele reclamantului de asigurare a acțiunii sunt nemotivate în fapt, nefiind indicate careva motive plauzibile, motiv pentru care, Colegiul ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat și a menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 aprilie 2024.

În conformitate cu art. 427 lit. a) CPC, Colegiul Civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de *****

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 aprilie 2024, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de ***** către S.R.L. „Pure Success”, privind încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței Marina Anton

Judecătorul

Judecătorii Olga Cojocaru

Ala Malîi